

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FRANCK d.d. Zagreb

Strona przeciwna: Ministarstvo financija Republike Hrvatske Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

Sentencja

Artykuł 135 ust. 1 lit. b) i d) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie z podatku od wartości dodanej, które przepisy te przewidują, odpowiednio, w odniesieniu do udzielania kredytów i w odniesieniu do transakcji dotyczących innych zbywalnych instrumentów finansowych, stosuje się do transakcji polegającej na udostępnieniu przez podatnika innemu podatnikowi, za opłatą, środków pieniężnych uzyskanych od spółki faktoringowej w wyniku przeniesienia na nią weksla wystawionego przez tego drugiego podatnika, gdy pierwszy podatnik poręcza za spłatę na rzecz tej spółki faktoringowej wspomnianego weksla w terminie jego wymagalności.

(¹) Dz.U. C 27 z 27.1.2020.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka
(Sprawa C-849/19) (¹)**

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Specjalne obszary ochrony – Artykuł 4 ust. 4 – Obowiązek ustalenia założeń ochrony – Artykuł 6 ust. 1 – Obowiązek podjęcia środków ochronnych – Decyzja 2006/613/WE – Śródziemnomorski region biogeograficzny]

(2021/C 62/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i C. Hermes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: E. Skandalou, pełnomocnik)

Sentencja

1) Nie podejmując w wyznaczonych terminach wszelkich niezbędnych działań dla ustalenia założeń ochrony i odpowiednich środków ochronnych w odniesieniu do 239 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które znajdują się na terytorium Grecji i są zawarte w decyzji Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej odpowiednio na podstawie art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2006/105/WE z dnia 20 listopada 2006 r.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych wobec L (C-354/20 PPU), P (C-412/20 PPU)

(Sprawy połączone C-354/20 PPU i C-412/20 PPU) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 1 ust. 3 – Artykuł 6 ust. 1 – Procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi – Warunki wykonania – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 akapit drugi – Prawo do niezawisłego i bezstronnego sądu – Systemowe lub ogólne nieprawidłowości – Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” – Uwzględnienie okoliczności, które nastąpiły po wydaniu rozpatrywanego europejskiego nakazu aresztowania – Wymóg zbadania przez wykonującego nakaz organ sądowy, w sposób konkretny i dokładny, czy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że w wypadku przekazania zainteresowanego będzie on narażony na rzeczywiste ryzyko naruszenia prawa do rzetelnego procesu sądowego]

(2021/C 62/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

L (C-354/20 PPU), P (C-412/20 PPU)

Sentencja

Wykładni art. 6 ust. 1 oraz art. 1 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji, gdy wykonujący nakaz organ sądowy mający zadecydować o przekazaniu osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, posiada informacje świadczące o systemowych lub ogólnych nieprawidłowościach w zakresie niezawisłości władzy sądowniczej w wydającym ten nakaz państwie członkowskim, które istniały w chwili jego wydania lub wystąpiły po jego wydaniu, ów wykonujący nakaz organ sądowy nie może odmówić sądowi, który wydał ten nakaz, statusu „wydającego nakaz organu sądowego” i nie może przyjąć, że istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że w wypadku przekazania do tego ostatniego państwa członkowskiego owa osoba będzie narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego, gwarantowanego przez art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, bez dokonania weryfikacji zweryfikowania w sposób konkretny i dokładny w szczególności sytuacji osobistej tej osoby, charakteru przestępstw, których dotyczy nakaz aresztowania, oraz kontekstu faktycznego, w którym został on wydany, jak również oświadczeń przedstawicieli władz publicznych co do sposobu, w jaki należy rozstrzygnąć konkretną sprawę.

(¹) Dz.U. C 320 z 28.9.2020.
Dz.U. C 378 z 9.11.2020